

A pelenkás Isten

Valamikor egykor én is kicsi voltam. Egészen pontosan nem emlékszem már erre, de feltehetően én is sírtam, ha begurultam, nevettem, ha egy barátságos ember hajolt fölém, és bepisiltem, de ez nem sokat számított. Nagyon kíváncsi voltam. Ha valamit elém tartottak, nagyon pontosan és alaposan megvizsgáltam. Magától értetődő volt számomra, hogy egy darab gesztenye, egy kanál vagy éppen egy klotyópapírguriga ugyanolyan titokzatos lehet. Rendőr, prostituált és pap között nem ismertem a különiséget. Aki mosolygott, az jó volt.

Aztán jöttek mindenféle vizsgák és vizsgálatok, döglött halételek, emberek, akiket soha többé nem akartam látni. Így aztán egyre óvatosabb lettem. Azt hiszem, hogy ezzel sokan vannak így. Kezdetben tele vagyunk bizalommal. Aztán valamiképpen „leszokunk” erről:

- Elfelejtjük a bizalmat, hogy elkapnak bennünket, ha ugrándoizunk;
- Elfelejtjük, hogy nyugodtan ceruzát ragadhatunk, hogy házat, virágot, vagy éppen oroszlánt rajzoljunk, anélkül, hogy megfontolnánk: nem is tudunk rajzolni;
- Elfelejtünk cselekedni, mielőtt kérdeznénk, hogy érdemes-e;
- Elfelejtünk egyszerűen létezni anélkül, hogy túlzott szégyenlősség lenne bennünk;
- Elfelejtjük, hogy nem is kínos az, hogy sírunk;
- Elfelejtjük, hogy tudatosan saját stílusunk legyen, amely azt is megengedi, hogy lila nadrágot vegyünk fel a piros pulcsihoz.

Isten gyermeklélekként jött a világra. Különös. Ezt a lépést akár ki is hagyhatta volna. Isten, aki a nadrágjába csinál, gyorsan elveszíti minden tekintélyét. Ennek ellenére hagyta, hogy jászolba fektessék, ráhagyatkozott másokra. Hagyta, hogy pelenkássák, szoptassák, etessék. Hagyta, hogy megmutassák neki, milyen is az, amikor simogatják, dédelgetik. Hagyta, hogy óvják a rossztól, a poroszlóktól és a meredek lépcsőktől.

Később azt mondta: csak akkor létezik menny, ha ismét gyermekké válunk. Ha merünk kicsinyek lenni, hogy bármilyen apró barlangba is belebújhassunk. Mert a mennynek nincs szüksége sem valami bődületesen nagy valamira, sem pedig arra, hogy minden kiszámítható legyen. Persze a földnek sem.

Talán mindezt meg akarta mutatni. Talán elének akarta tárni, miként is megy ez: tedd sebezhetővé magad. Csak így leszel igazi. Bízz! Hagyd, hogy vigyenek, támogassanak! Ne számítgass! Fogadd el, ha valamit adnak (és tanuld meg, hogy nem minden lehet a tiéd). Maradj kíváncsi! Ne dobd el azt, ami egyszerű, talán éppen ebben rejlik a kincs. Ne szégyenkezz azért, mert létezel! Nevezz, ha nevetni akarsz! És sírj, ha szomorú vagy! Ne feledd el, hogy dühös is lehetsz! Az alvás nem a lustaság jele. Ne méricskéld a veled szembenjövőt a ruhája alapján (kivéve, ha nagyon kihívó, mert attól gyengévé válhatsz). Engedd meg magadnak, hogy nem szereted a brokkolit! Ne félj attól, hogy megszégyenülsz! Rajzolj, táncolj, énekelj, ha akarsz! Kérdezz utána, ha valamit tudni akarsz! Aki nem kérdez, buta marad. Ne takarékoskodj azzal, hogy van halál, világvége (no, meg kezdete), vannak csodák és más mindennapos dolgok! Szeresd a testedet! Nélküle nem létezel. Sok mindent tarts lehetségesnek! Áldott Karácsonyt!

Susanne Niemeyer nyomán Balogh Vilmos Szilárd